

Matčino šeptání pochopitelně vzbudilo Bertin zájem, a tak ještě více nastrožila uši. Přála si jako černý pasažér proniknout do světa, který před ní její rodiče dosud skrývali. Do světa, kde všechno nemělo tak líbivou tvář, jak to vypadalo navenek.

Ostré paprsky červencového slunce Bertu vrátily do přítomnosti. Slízla kapku růžového krému, který v záru pozdního odpoledne rychle měnil svou konzistenci a z poctivého kopce ovocné zmrzliny stékal dolů po oplátkovém kornoutku, jež si s Anke přinesly z nedalekého kiosku. Rozhlédla se kolem. Před pár dny začalo skutečné léto. Vzduch voněl, byl těžký a ani se nepohnul. Bertě připadalo, že se v tom teplém odpoledni zpomalilo i plynutí času.

Obvykle se městský val hemžil běžci, takže vzbuzoval dojem obřího atletického oválu. Ale právě v tuhle chvíli tu nebyl k vidění jediný sportovec. Jako by celému světu najednou došel dech a musel se na chvíli zastavit, aby nabral nové síly. Nikde žádný pohyb, vše bylo dokonale statické. Veškeré lavičky byly obsazené lidmi nejrůznějšího věku: sluníci se seniory, maminkami se spícími dětmi v kočárcích, které využívaly klidné chvílky k vypití kávy, studenty s mobily v rukou.

Jaká tajemství před světem asi skrývají všichni tihle lidé? A jaká další tajemství před Bertou skrývají její rodiče? To byla otázka, která poslední týdn zaměstnávala Bertinu mysl ze všeho nejvíce.

Pochopitelně zdaleka ne všichni jsou takoví úzkostliví tajnůstkáři. Jestli někdo v tomhle městě nedělal se svými tajnostmi drahoty, pak to byla Anke – ovšem pouze v přítomnosti své nejlepší kamarádky. Kolikrát jen už Berta za dobu trvání jejich přátelství musela odpřisáhnout mlčenlivost?

„Něco ti řeknu, ale zůstane to jenom mezi námi, slibuješ?“ ztišila Anke významně hlas a na malou chvíli se odmlčela, aby svým slovům dodala patřičnou dramatickosti.

„To jsem byla já, kdo Florianovi zastrčil ten vzkaz do penálu. Ale nikomu, vůbec nikdy, nikdy nikomu to neříkej, prosím!“

„Neblbni, copak jsem na tebe někdy něco práskla?“ opáčila Berta trochu dotčeně. Pro Anke by vyjádření jejího tajemství znamenalo konec světa. Ale čím je její nevinné tajemství proti tajemství paní Schulzové? A všem velkým i malým tajemstvím obyvatel tohoto na první pohled poklidného města?

Anke ještě chvíli nahlas zvažovala všechna potenciální rizika své akce. Ale nakonec i na ni dolehla netečná atmosféra letního odpoledne a dál už jen

mlčela, což bylo neobvyklé. Berta seděla, zírala do prázdna a nemyslela v tu chvíli vůbec na nic, což bylo rozhodně neobvyklé.

Trvalo to jen pár minut, možná ani ne, než chvíli absolutního klidu narušila hlučná skupina fotbalových dorostenců, kteří se přesouvali na trénink. Jeden netrpělivý sportovec z náhlého popudu vykopl míč, který rozvlnil nehybný vzduch, obloučkem přeletěl udusanou cestu a záhy – spolu se zmrzlínou – skončil Anke v klíně. Klidná chvílka byla pryč.

„A dopr...“ vykřikla Anke, takže se veškeré osazenstvo okolních laviček otočilo jejich směrem. „Čokoláda s borůvkama! To v životě nepustíš! Ty šaty mám na sobě první den, máti mě zabije!“

Berta se okamžitě probrala z příjemného stavu hibernace, ale i teď mlčela. Anke sice byla její nejlepší kamarádka, ale byly chvíle, kdy jí její životní katastrofy připadaly banální. Vlastně se to stávalo docela často.

„Skvělý, takže nejdřív ten rodičák, potom zničený šaty... Fakt se těším na večer. Ještě bych cestou domů mohla takhle vyšperkovaná potkat Florianu a nic horšího už by se stát nemohlo,“ pokračovala ve svém nářku. Ze školní brašny vytáhla papírový kapesníček a snažila se abstraktní mazanici ze šatů odstranit, ale její úsilí vedlo k ještě zoufalejšímu výsledku. Rezignovaně si povzdychla.

„Nemám šanci s tím něco udělat. Radši bych se doma vůbec neukazovala. Hele, Berti...“ odhodlala se po chvíli. „Nemohla bych přespat u tebe?“ obrátila se s teatrálním pohledem na nejlepší kamarádku. „Prosím, prosím?“ zalomila dramaticky rukama.

Bertu stálo velké úsilí ovládnout se, aby nevybuchla smíchy, ale nakonec se přemohla a odpověděla stručněji, než měla v plánu: „Nemohla, sorry.“

Anke se nafoukla.

Po chvíli si Berta uvědomila, jak protivně muselo její rázné odmítnutí znít, a dodala: „Dneska to vážně nejde, promiň.“

Jenže ono to nejde nikdy, nejen dneska, napadlo Anke. Berta byla prostě na svou osobní zónu háklivá a domů si nikoho nebrala. Anke si na to za ty roky už zvykla, přesto se tu zeď čas od času znovu pokoušela prolomit.

Její snaha však pokaždé skončila neúspěchem, a tak se i tentokrát obě kamarádky rozloučily a každá se vydala svým směrem. Anke z batohu vytáhla ten největší sešit a přitiskla si ho rukama na břicho, rozhodnutá v téhle absurdní pozici absolvovat celou cestu k domovu.